

Габриела Цанева

ИСКАМ СЕБЕ СИ

София, 2011

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и издателството.

© Габриела Цанева, автор, 2011

© Издателство „Изток-Запад“, 2011

ISBN 978-954-321-321-830-1

I

КРАЯТ НА ПЪТЯ

Стигнах края
на пътя.
Нищо няма там –
земна пустош
и небесен плам.

Отвях
зърното
от плявата...
Не успях
да намеря
истината
за живота.
Само спасих
вярата –
в доброто.

Звън на телефон.

Светът нахлува – с всичките „трябва“, с всичките „други“...

Протягам ръка – за ръкостискане, или удар?

Звън на телефон – гласът ми се превръща в пясък, дори когато знам, че другият ще ме погали.

Предпочитам да влизам в света през други портали.

ГЛАСЪТ НА ТАТКО

Глас за нещо ново,
подкрепа за всичко.

Глас – отново

да искам

да дишам

да пиша...

Въздухът свисти
между стиснатите
ми зъби.

Озъбена вечер
ми схруска ръцете.

Поличба за утре...

Светът е далече.

Искам с широки очи да гледам света...
Той пак се свива в шепата ми. Ще го удуша ли в юмрука си,
или ще го стопля?

* * *

Неочаквано светът ме стопли, когато в мрежата открих:

Евгений Иванов (евгений иванов)

*Голосъ отца
съ болгарского, авторъ – Габриела Цанева*

*Гласъ о неизвѣстномъ –
мнѣ опора вѣчно.
Гласъ, а значитъ снова
Жить мнѣ не безопасно.
Да ищю дорогу
до земного края:*

*спрошу,
разумѣю,
строку сочиняю.*

*Словно змѣевъ посвистѣ
воздухъ межъ зубами.
Лишь оскаленъ вечеръ
прохрустѣлъ руками.*

А разсвѣтъ далече.

„Понякога едно произведение получава своето второ „Аз“ след превода. Мисля, че моето стихотворение получи след този превод своето по-добро „Аз!“ – написах в отговор на преводача...

И продължих – с широки очи да гледам света.

ШУМЪТ НА ЛИСТАТА

Уморена си тръгвам –
всеки ден
нещо губя
от мен.

Уморени лъчи се изтръгват
всеки ден.
Синевата изгуби
цвета си.

Уморени листа се измъкват
всеки ден.
Дърветата губят
дъха си в калта.

Цветни петна блестят в мрака.
Измъквам се от душата си...
Плача?

Аз пак себе си виждам в думите...

Дали защото светът е огледалото, в което най-точно се отразява образът ни? Думите... Колко е лесно да се забрави силата им; колко е лесно да ограничим общуването си в 1000 думи, в 100... в 10... Празно е... Бяло е... Зима.

Уморени лъчи се измъкват
от зимния ден.
Синевата изгуби
цвета си
в дъжда.
Уморени листа се изтръгват
от снежния ден.
Дърветата губят
дъха си
в калта.

Целта
на живота?

Цветни петна още блестят в мрака.
Измъквам душата си плахо
от капана на стиха.
Вятърът трака –
размахвам крила.
Крила
ли?
Безкрила
съм,
скрила
лицето си
в шепа трева.

ЖИВОТЪТ ДЕН

Животът в ден
събрах –
спомени,
усмивки,
песни,
снимки –
ведри утрини
и тъмни
нощи –
сплетени
на плитки...

Всички болки,
всички клопки,
всеки път нагоре,
всяка горест,
всяка радост –
падат като метеори...

Светят в черното небе,
преди да ме целунат,
кратери дълбаят в мен
и посипват ме
със пясък...

Равносметка. Или – равна сметка?

Счетоводители на битието си ли ставаме, когато си задаваме въпроси? Мечтите също ли слагаме в баланса? Какво си дал, какво си взел... Какво си искал и отчел? Останаха ли „още“?

ШАПКА – НЕВИДИМКА

Сложих шапка-невидимка.

Вървя сред преспи снят

и гледам как

водата се процежда

от каменния бряг

на тротоара.

Сложих шапка-невидимка.

Вървя сред кал и киша.

Не искам пак

да пиша

за своя впряг...

Треперя.

Топля ръцете си с топлия дъх на печката. Зимата ме изсмука – остави ме без душа и тяло, само съзнанието ми е оцеляло... Съзнанието ли? Онова, което произлиза или поражда „съзнателен“, т.е. „отговорен“... отворен към света и другите? Не, останало ми е само това, с което мисля, защото, ако беше ми останало „онова съзнание“, щях да напиша друго...

ОТНОВО С ШАПКА-НЕВИДИМКА

Отново сложих шапка-невидимка.

Вървя сред снежни хора
без лица.

Отново просящи

те молят –

за къшей хляб,

цигара,

бира...

Тук възрастна жена

седи на тротоара,

там мъж с дете

ни забавлява

с „Одата на радостта“...

Замръзнал златен мим

поднася цвете –

остава невидим...

Вървя край тях

и отминавам.

В градинката, сред преспи сняг,

туптят сърцата

на гайдата

и на гайдаря,

в синхрон със барабана

на някой луд поет.

Поемам дъх,

вървя напред...

И шапка-невидимка

нямам –

откраднаха ми я –

отвред.